

כרוניקה של תגלית שהיא יד ההשגחה

זכינו לשמוע בערב שבת זה שלפני ימים ספור התגלתה טבעתו של יהוה בן שלמיהו. לכאורה, טבעתו של אחד השרים של צדקיהו, בלי ספק תגלית חשובה, אבל כדי להרעיש עולמות משום כך. אבל לא כן הדבר למי שמבין מהלכי ההשגחה. מתברר שלשר זה חשיבות מיוחדת המגיעה עד ימינו אנו.

על האיש הזה אין אנו שמועים בספר מלכים, למרות ששם היה מקומו הטבעי. בניגוד לכך הוא מתגלה במלא אישיותו והפרובלמטיקה הכרוכה בכך בספר ירמיהו. אבל עד שהוא עולה על במת ההיסטוריה, אנו זוכים עוד להתוודע להשתלשלות חשובה ביותר של אירועים. וכך הם:

הדבר מתחיל בציווי המפורסם של הקב"ה אל ירמיהו, ציווי הבא להנציח את האזהרות האלהיות לממלכת יהודה, שעד אז לא נשאו פרי (ירמיהו לו א-ג) 'וַיְהִי בְשָׁנָה הַרְבִּיעֵת לַיהוֹקִים בֶּן יִאֲשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה הָיָה הַדָּבָר הַזֶּה אֶל יִרְמְיָהוּ מֵאֵת ה' לֵאמֹר: קַח לְךָ מִגַּלְת סֹפֵר וְכַתְבָּת אֵלֶיָּה אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל יְהוּדָה וְעַל כָּל הַגּוֹיִם מִיּוֹם דִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ מִיּוֹם יִאֲשִׁיָּהוּ וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה: אוֹלֵי יִשְׁמְעוּ בַּיַּת יְהוּדָה אֶת כָּל הַרְעָה אֲשֶׁר אֲנִי חֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת לָהֶם לְמַעַן יָשׁוּבוּ אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הַרְעָה וְסִלְחָתִי לְעוֹנֵם וְלַחַטָּאתָם: בְּרוּךְ בּוֹ נְרִיָּה, תַּלְמִידוֹ הַנְּאֻמָּן שֶׁל יִרְמְיָהוּ יִשְׁמַשׁ הַסּוֹפֵר לְהַעֲלוֹת אֶת הַדְּבָרִים עַל הַכְּתָב, וְיִקְרָא אוֹתָם בַּיּוֹם צוֹם בַּבַּיִת ה' בְּאוֹזְנֵי כָל יְהוּדָה 'וַיִּקְרָא יִרְמְיָהוּ אֶת בְּרוּךְ בֶּן נְרִיָּה וַיִּכְתֹּב בְּרוּךְ מִפִּי יִרְמְיָהוּ אֶת כָּל דְּבָרֵי ה' אֲשֶׁר דִּבַּר אֵלָיו עַל מִגַּלְת סֹפֵר: וַיִּצְוֶה יִרְמְיָהוּ אֶת בְּרוּךְ לֵאמֹר אֲנִי עֹצִיר לֹא אוֹכֵל לֶבָוֵא בַּיַּת ה': וּבָאתְ אֵתָּה וְקִרְאתְ בְּמִגַּלְתָּ אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ מִפִּי אֶת דְּבָרֵי ה' בְּאוֹזְנֵי הָעָם בַּיַּת ה' בְּיוֹם צוֹם וְגַם בְּאוֹזְנֵי כָל יְהוּדָה הַבָּאִים מִעַרְיָהֶם תִּקְרָאָם: אוֹלֵי תִפְּל תִּחַנְתָּם לִפְנֵי ה' וְיָשׁוּבוּ אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הַרְעָה כִּי גָדוֹל הָאָף וְהַחֲמָה אֲשֶׁר דִּבַּר ה' אֶל הָעָם הַזֶּה: וַיַּעַשׂ בְּרוּךְ בֶּן נְרִיָּה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְּהוּ יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא לְקִרְאָה בְּסֹפֵר דְּבָרֵי ה' בַּיַּת ה':

צום זה נקבע בסופו של דבר, 'וַיְהִי בְשָׁנָה הַחֲמִשִּׁית לַיהוֹקִים בֶּן יִאֲשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה בַּחֲדָשׁ הַתְּשַׁעִי קִרְאוּ צוֹם לִפְנֵי ה' כָּל הָעָם בִּירוּשָׁלַם וְכָל הָעָם הַבָּאִים מִעַרְיָה יְהוּדָה בִּירוּשָׁלַם: וּבְרוּךְ בֶּן נְרִיָּה מִמְּלֵא צִוּוֵי רַבּוֹ 'וַיִּקְרָא בְּרוּךְ בְּסֹפֵר אֶת דְּבָרֵי יִרְמְיָהוּ בַּיַּת ה' בְּלִשְׁכַּת גְּמַרְיָהוּ בֶּן שָׁפָן הַסֹּפֵר בְּחֹצֵר הָעֲלִיּוֹן פֶּתַח שַׁעַר בַּיַּת ה' הַחֲדָשׁ בְּאוֹזְנֵי כָל הָעָם: וַיִּשְׁמַע מְכִיָּהוּ בֶּן גְּמַרְיָהוּ בֶּן שָׁפָן אֶת כָּל דְּבָרֵי ה' מֵעַל הַסֹּפֵר:

אבל כמובן במעמד דתי כזה, כל כולו מוקדש לתשובה לתחנונים ולשינוי התנהגות, מעולם לא יבואו המנהיגים הפוליטיים. עניינים כה חשובי אינם מתאימים ל'אצולה' כמותם! כך אנו מבינים מדוע ירמיהו ביקש שהדברים יקראו בעיני העם בלבד בבית ה', כי הוא ידע היטב שאפילו לנביא לא יכולה להיות תקווה גדולה להשפיע על אנשים מסוג זה כשהם מחזיקים ברסן שלטון.

אלא שסופר בית ה' מבין שהפעם אי-אפשר שלא ליידע אותם, כי הדבר נוגע בעתיד הממלכה כולה, ולכן 'וַיִּרְדַּב בַּיַּת הַמֶּלֶךְ עַל לִשְׁכַּת הַסֹּפֵר וְהָיָה שָׁם כָּל הַשָּׂרִים יוֹשְׁבִים אֲלִישְׁמַע הַסֹּפֵר וְדָלְיָהוּ בֶּן שְׁמַעְיָהוּ וְאַלְנָתָן בֶּן עֲכָבוֹר וְגַמְרִיָּהוּ בֶּן שָׁפָן וְצַדְקִיָּהוּ בֶּן חַנְּנִיָּהוּ וְכָל הַשָּׂרִים: וַיִּגִּד לָהֶם מְכִיָּהוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַע בְּקִרְאָה בְּרוּךְ בְּסֹפֵר בְּאוֹזְנֵי הָעָם: הַדְּאָגָה שִׁסִּיפּוּרוֹ שֶׁל מִיכָהוּ דִּיָּה כַּדִּי לְהַבִּיאֵם לְשִׁמּוֹעַ יוֹתֵר מִקְּרֹב אֶת הַדְּבָרִים וּמִן הַמְּקוֹר 'וַיִּשְׁלַחוּ כָּל הַשָּׂרִים אֶל בְּרוּךְ אֶת יְהוּדִי בֶּן נְתַנְיָהוּ בֶּן שְׁלֹמִיָּהוּ בֶּן כּוֹשִׁי לֵאמֹר הַמְּגַלָּה אֲשֶׁר קִרְאתְ בָּהּ בְּאוֹזְנֵי הָעָם קַחְנָה בְּיָדְךָ וְלֶךְ וַיִּקַּח בְּרוּךְ בֶּן נְרִיָּהוּ אֶת הַמְּגַלָּה בְּיָדוֹ וַיָּבֵא אֵלֵיהֶם: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו שֵׁב נָא וְקִרְאָנָה בְּאוֹזְנֵינוּ וַיִּקְרָא בְּרוּךְ בְּאוֹזְנֵיהֶם: בְּכֹל זֹאת נִשְׂאָר בְּהֵם זִיק שֶׁל יְרֵאת שָׁמַיִם, וּפְחָד אוֹחוֹז בְּהֵם: 'וַיְהִי כְּשָׁמְעָם אֶת כָּל הַדְּבָרִים פָּחְדוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיֹּאמְרוּ אֶל בְּרוּךְ הֲגִיד נְגִיד לְמֶלֶךְ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: אִפִּילוֹ עֵצָם הַכְּתִיבָה אֵל בְּרוּךְ אִיךָ הִיא הַתְּבַצְעָה מִסְּקִרְנוֹת אוֹתָם וּמְדַאֲגָה 'וְאֵת בְּרוּךְ שָׁאָלוּ לֵאמֹר הֲגִיד נָא לָנוּ אֵיךְ כְּתַבְתָּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מִפִּי: וַיֹּאמֶר לָהֶם בְּרוּךְ מִפִּי יִקְרָא אֵלֵי אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאֲנִי כָּתַבְתִּי עַל הַסֹּפֵר בְּדִיּוֹ:

ברור להם, שגם הם בתורם אינם יכולים שלא לדווח למלך על כל ההתרחשות הזו, וכה ברורה להם הסכנה האורבת מעתה לברוך בן נריה מצד המלך, שהם ממליצים לו להסתתר ביחד עם ירמיהו: 'וַיֹּאמְרוּ הַשָּׂרִים אֶל בְּרוּךְ לֶךְ הִסְתַּר אֵתָּה וַיִּרְמְיָהוּ וְאִישׁ אֶל יָדַע אִיפֹה אַתָּם: וַיָּבֵאוּ אֶל הַמֶּלֶךְ חֲצֵרָה וְאֵת הַמְּגַלָּה הַפְּקֻדוֹ בְּלִשְׁכַּת אֲלִישְׁמַע הַסֹּפֵר וַיִּגִּדוּ בְּאוֹזְנֵי הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל הַדְּבָרִים:

ואכן, המלך כה מודאג שהוא רוצה לשמוע את הדברים מקרוב, וכמובן הפעם, ורק עתה מצטרפים כל השרים: 'וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶת יְהוּדִי לְקַחְתָּ אֶת הַמְּגַלָּה וַיִּקְחָהּ מִלִּשְׁכַּת אֲלִישְׁמַע הַסֹּפֵר וַיִּקְרָאָהּ יְהוּדִי בְּאוֹזְנֵי הַמֶּלֶךְ וּבְאוֹזְנֵי כָּל הַשָּׂרִים הַעֲמִידִים מֵעַל הַמֶּלֶךְ: וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב בַּיַּת הַחֲרָף בַּחֲדָשׁ הַתְּשַׁעִי וְאֵת הָאָח לִפְנֵי מְבַעֲרָתָּ: ¹

את גסות הרוח של ראש השלטון למשמע דברי הנביא (שהוא גם החכם הגדול שבדור), את הזלזול וההתנשאות שהוא מפגין כלפי דבריו, אין בהם כדי להפתיע מי שמכיר היטב בעלי שלטון: 'וַיְהִי כְּקִרְאָה

¹ . מחזה שבלי ספק היה מאד משמח את היידגר, ומתאים כל כך לתפישתו הפשיסטית.

יהודי שלש דלתות וארבעה יקרעה בתער הספר והשלך אל האש אשר אל האח עד תם כל המגלה על האש אשר על האח: שום התרגשות, שום חרטה. זו דרך ידועה אצל בעלי כח התומכים ומעודדים זה את זה נגד היושר, הצדק והאמת: 'ולא פחדו ולא קרעו את בגדיהם המלך וכל עבדיו השמעים את כל הדברים האלה'. ולמרות שבודדים בתוכם שמרו על איזושהי מידת יראת שמים ומתחננים למעט כבוד כלפי דבר ה', לא רק שאין אוזן קשבת לטוב וליושר, אלא שהתגובה היחידה של המלך היא החרפת האיום על המנהיג הרוחני, הנביא, ודרוש נס כדי להגן עליו: 'וגם אלנתן ודליהו וגמריהו הפגעו במלך לבלתי שרף את המגלה ולא שמע אליהם: ויצוה המלך את ירחמאל בן המלך ואת שריהו בן עזריאל ואת שלמיהו בן עבדאל לקחת את ברוך הספר ואת ירמיהו הנביא ויסתרום ה':

המלך השמיד גם את העדות ואת האזהרה, אבל אסור שאלו שיעלמו, לכן יש צורך דחוף להנציחם, ואף להוסיף כל מה שהנביא עדיין לא רצה לומר, ומסתמא כדי שכתב האישום האלהי לא יהיה חריף מדי, וכך להשאיר פתח לתשובה: 'ויהי דבר ה' אל ירמיהו אחרי שרף המלך את המגלה ואת הדברים אשר כתב ברוך מפי ירמיהו לאמר: שוב קח לך מגלה אחרת וכתב עליה את כל הדברים הראשונים אשר היו על המגלה הראשונה אשר שרף והויקים מלך יהודה: ועל והויקים מלך יהודה תאמר כה אמר ה' אתה שרפת את המגלה הזאת לאמר מדוע כתבת עליה לאמר בא יבוא מלך בגל והשחית את הארץ הזאת והשבית ממנה אדם ובהמה: לכן כה אמר ה' על והויקים מלך יהודה לא יהיה לו יושב על פסא דוד ונגבלתו תהיה משלכת לחרב ביום ולקרח בלילה: ופקדתי עליו ועל זרעו ועל עבדיו את עונם והבאתי עליהם ועל ישבי ירושלים ואל איש יהודה את כל הרעה אשר דברתי אליהם ולא שמעו: וירמיהו לקח מגלה אחרת ויתנה אל ברוך בן נריהו הספר וכתב עליה מפי ירמיהו את כל דברי הספר אשר שרף והויקים מלך יהודה באש ועוד נוסף עליהם דברים רבים כהמה:

וההאזהרות האלו נפלו גם על אוזניים הערלות של יורשו (ירמיהו שם, פרק לז) 'וימלך מלך צדקיהו בן יאשיהו תחת כנייהו בן והויקים אשר המליך נבוכדראצר מלך בבל בארץ יהודה: ולא שמע הוא ועבדיו ועם הארץ אל דברי ה' אשר דבר ביד ירמיהו הנביא:

אבל העובדה שצדקיהו ושריו אינם מטים אוזן לאזהרות ירמיהו, אינה מונעת מהם לבקש ממנו להתפלל בעדם מרוב הצרות והדאגות. כל רב מכיר היטב תופעה זו של היהודים המסרבים להקשיב להוראות הרב, אבל הפונים תמיד אליו כדי לבקש שיתפלל בעדם. 'וישלח המלך צדקיהו את יהויכאל בן שלמיהו ואת צפניהו בן מעשיהו הכהן אל ירמיהו הנביא לאמר התפלל נא בעדנו אל ה' אלהינו: ולמען זה הם מוכנים אפילו לאפשר לו לצאת

מבית הכלא ירמיהו בא ויצא בתוך העם ולא נתנו אתו בית הכלוא:

והנה לכאורה התנאים הגיאו-פוליטיים של האיזור משתנים לטובה. חיל מצרים מתקרב ומאיים על חיל כשדים: 'וחיל פרעה יצא ממצרים וישמעו הכשדים הצרים על ירושלים את שמעם ויעלו מעל ירושלים: אין ספק שצדקיהו רואה בכך פתח תקוה, אבל ירמיהו חייב לאכזב אותו ולהעמידו על טעותו ולדרוש ממנו שלא יתלה תקוה במהלך מצרי זה, אותו 'קנה רצוץ' שלא עמד אף פעם בהבטחותיו לסייע בידי ישראל: 'ויהי דבר ה' אל ירמיהו הנביא לאמר: כה אמר ה' אלהי ישראל כה תאמרו אל מלך יהודה השלח אתכם אלי לדרשני הנה חיל פרעה יצא לכם לעזרה שב לארצו מצרים: ושבו הכשדים ונלחמו על העיר הזאת ולכדה ושרפה באש: ירמיהו מזהיר גם כן את צדקיהו שלא ישלה את עצמו שברחת הכשדים סופית: 'כה אמר ה' אל תשאו נפשתיכם לאמר הלך ילכו מעלינו הכשדים כי לא ילכו: ואף אם נראה אותם מוכים, הם יקומו ויבצעו מה שהקב"ה הודיע על ירושלים 'כי אם הכיתם כל חיל כשדים הנלחמים אתכם ונשארו בם אנשים מדקרים איש באהלו יקומו ושרפו את העיר הזאת באש:

מי שאינו מאמין לאזהרות, ובפרט לאזהרות חכמי ישראל ונביאיו, יסרב תמיד להכיר באמת, וישליך על זולתו את שהוא מדחיק: 'והיה בהעלות חיל הכשדים מעל ירושלים מפני חיל פרעה: ויצא ירמיהו מירושלים ללכת ארץ בנימן לחלק משם בתוך העם: ויהי הוא בשער בנימן ושם בעל פקדת וישמו יראייה בן שלמיהו בן חנניה ויתפש את ירמיהו הנביא לאמר אל הכשדים אתה נפל:

כיון שגם הנביא אינו רשאי לוותר על נבואתו ועל תפקידו, הדבר אינו יכול להסתיים אלא בהתנכלות לנושאי דבר ה'. ואכן, נזרק ירמיהו הנביא אל הכלא: 'ויאמר ירמיהו שקר אינני נפל על הכשדים ולא שמע אליו ויתפש יראייה בירמיהו ויבאהו אל השרים: ויקצפו השרים על ירמיהו והכו אותו ונתנו אותו בית האסור בית הוננתן הספר כי אתו עשו לבית הפלא: כי בא ירמיהו אל בית הבור ואל החניות וישב שם ירמיהו ימים רבים:

אלא שבסתר לבם הרשעים יודעים את האמת, אף אם אין להם כח להודות בפרהסיא על כך, והם תמיד מלאי תקווה שהקשה מכל אולי בכל זאת לא יבא, והשאלה המתממת 'היש דבר מאת ה', אינה אלא תקוות שוא שהבשורות הרעות תתבטלנה: 'וישלח המלך צדקיהו ויקחהו וישאלהו המלך בביתו בסתר ויאמר ה' יש דבר מאת ה'. אלא שהנביא בשלו: 'ויאמר ירמיהו יש ויאמר ביד מלך בגל תנתן: וזה גם הזמן לתוכחה מגולה על התנהגות המלך: 'ויאמר ירמיהו אל המלך צדקיהו מה חטאתי לך ולעבדיך ולעם הזה כי נתתם אותי אל בית

והנה שהתבשרנו בתגלית המרשימה של מציאת טבעתו של יהוה בן שלמיהו (עיין 'מעריב' של יום שישי, עמ' 2), אותו שר ששלח את ירמיהו לכלא, אותו שר שביקש את הריגתו משום שהוא מסית נגד השלטון, מסית לסירוב, מקעקע יסודות הצבא היהודי, וכנהנה האשמות רבות. בימינו אנו, בהם האשמות מסוג זה חוזרות ומופנות כלפי רבני ישראל חדשים לבקרים, הקב"ה זיכה אותנו בתזכורת מרשימה ביותר. אותם השרים שרצו את ראשו של ירמיהו, ההיסטוריה לא השאירה מהם דבר. אף את שמם ותפקידים לא היינו יודעים אלמלא דברי אותו הנביא עצמו שהם רצו לחסל בכל מחיר. בנגד לכן, דברי הנביא ירמיהו מהדהדים בכל מקום בעולם, בכל ארץ, בכל שפה, ואף אצל גויי הארץ הנדחים באיים הרחוקים, אבל ממתנגדיו לא שרד דבר, פרט לשמם, וגם זה בנס ובקושי. בחפירות של ארמון מלכי יהודה כיסתה ההיסטוריה את כל השייך לאותם השרים המעוותים שהסיתו נגד גדולי חכמי ישראל ונגד נביאיהם המוכיחים בשער, ודוקא אלו אותם מבני עמנו שנעשו סוף-סוף במהלך אלפיים שנות גלות תלמידי הנביאים, ובזכות זה הגיעו בחזרה אל ארץ אבותינו, ארץ ה', הם החושפים את צדקת דרכם של נביאי ה', של חכמי ישראל. נדמה לי שהגיע הזמן לשאת תפילה: אולי ישכילו היום מנהיגיה הפוליטיים של האומה הישראלית ללמוד לקח!!

ברוך ה' אשר לא עזב חסדו ואמיתו

הרב ד"ר אליהו זייני
ראש ישיבת 'אור וישועה'

הַפְּלֵא: וְתוֹכַחַה יוֹתֵר קִשָּׁה, הַלּוֹעֲגַת לְכָל אוֹתָן הַדְּמוּיֹת שֶׁהַמֶּלֶךְ הָיָה רָגִיל לְכַבֵּד, מִשּׁוֹם שֶׁאִמְרוּ מִה שֶׁהוּא רָצָה לְשִׁמּוֹעַ (הֲלֹא זֶה עֵצָם מֵהוֹתָם שֶׁל נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר): 'וְאַיֶּה נְבִיאֵיכֶם אֲשֶׁר נִבְּאוּ לָכֶם לֵאמֹר לֹא יָבִיא מֶלֶךְ בְּבֶל עֲלֵיכֶם וְעַל הָאָרֶץ הַזֹּאת:'.
והכבוד שרוחש בכל זאת המלך לנביא אמת למרות הכל, יבא לידי ביטוי מה: 'וְעַתָּה שְׁמַע נָא אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ תִּפְּל נָא תַּחֲנִיתִי לְפָנֶיךָ וְאֵל תִּשְׁבְּנִי בֵּית יְהוֹנָתָן הַסֹּפֵר וְלֹא אָמוֹת שָׁם: וְיִצְוֶה הַמֶּלֶךְ צְדָקָתוֹ וְיִפְקְדוּ אֶת יִרְמְיָהוּ בְּחֻצְרֵי הַמְּטָרָה וְיִתְּן לוֹ כֶּפֶר לְחֵם לַיּוֹם מִחוּץ הָאֲפִים עַד תֵּם כָּל הַלֶּחֶם מִן הָעִיר וַיֵּשֶׁב יִרְמְיָהוּ בְּחֻצְרֵי הַמְּטָרָה:'.
אבל את המצב הזה בו המלך מאפשר לנביא להמשיך לפנות אל העם, להמשיך לבשר את את האסונות הממשמשים ובאים על כל נוראותם, אינה יכולה למצא חן בעיני שרים החשים מאויימים (ירמיהו פרק לח) 'וַיִּשְׁמַע שְׁפָטָה בֶן מִתָּן וַגְּדַלְיָהוּ בֶן פִּשְׁחוּר וַיּוֹכֵל בֶּן שְׁלֹמֹתָיו וַפִּשְׁחוּר בֶּן מִלְכָּיָהוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִרְמְיָהוּ מְדַבֵּר אֵל כָּל הָעָם לֵאמֹר: כֹּה אָמַר ה' הִישָׁב בְּעִיר הַזֹּאת יָמוֹת בְּחָרֵב בְּרָעֵב וּבְדָבָר וְהִיצֵא אֵל הַכְּשָׁדִים <יַחִיה> וְחַיָּה וְחַיָּה לֹא נִפְשׂוּ לְשִׁלָּל וְחַי: כֹּה אָמַר ה' הַנֶּתֶן תִּתְּנוּ הָעִיר הַזֹּאת בְּיַד חֵיל מֶלֶךְ בְּבֶל וּלְכַדָּה: וְהֵם יִהְיוּ תַמִּיד הַרְאִשׁוֹנִים לַהֲסִית נֹגַד אוֹתָהּ סַמְכוֹת רוּחַנִית שֶׁאִינָה אוֹמֵרֶת מִה שֶׁהַשְּׁלִטוֹן רֹצֵה לְשִׁמּוֹעַ: וַיֹּאמְרוּ הַשָּׂרִים אֵל הַמֶּלֶךְ יוֹמֵת נָא אֶת הָאִישׁ הַזֶּה כִּי עַל כֵּן הוּא מְרַפָּא אֶת יָדֵי אַנְשֵׁי הַמְּלַחְמָה הַנִּשְׁאָרִים בְּעִיר הַזֹּאת וְאֶת יָדֵי כָּל הָעָם לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם כְּדָבָרִים הָאֵלֶּה כִּי הָאִישׁ הַזֶּה אֵינְנוּ דֹרֵשׁ לְשִׁלּוֹם לְעַם הַזֶּה כִּי אִם לְרָעָה: וְהַמֶּלֶךְ עֲצָמוּ שֶׁבִּסְתֵר לְבוֹ אֵינּוּ מַסְכִּים, יִכְנַע בְּכָל זֹאת לְלַחֲצֵי הַשָּׂרִים וְלַהֲסִתוֹתֵיהֶן וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ צְדָקָתוֹ הֵנָּה הוּא בְּיַדְכֶם כִּי אֵין הַמֶּלֶךְ יוֹכֵל אֶתְכֶם דָּבָר: וַיִּקְחוּ אֶת יִרְמְיָהוּ וַיִּשְׁלְכוּ אוֹתוֹ אֵל הַבּוֹר מִלְכָּיָהוּ בֶן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּחֻצְרֵי הַמְּטָרָה וַיִּשְׁלְחוּ אֶת יִרְמְיָהוּ בְּחַבְלִים וּבְבוֹר אֵין מַיִם כִּי אִם טִיט וַיִּטְבַּע יִרְמְיָהוּ בְּטִיט:'.
עד כאן המעט לו היינו זקוקים על מנת להבהיר את גודל התגלית החדשה. נעיין-נא היטב בטעון שמעלים אותם השרים כלפי ירמיהו: 'הוא מרפא את ידי אנשי המלחמה הנשארים בעיר הזאת ואת ידי כל העם לדבר אליהם כדברים האלה'. כתב האישום ברור: הנביא מרפא ידי העם, הורס את מורל הצבא, מקעקע יסודות כל ההגנה הישראלית כלפי האוייב, מסית נגד השלטון, מסית לסירוב פקודה, ובודאי כוונתו אינה לטובה: 'כי האיש הזה איננו דרש לשלום לעם הזה כי אם לרעה:', טענה קלאסית בפי המסיתים נגד החכמים המוכיחים מלכי ארץ.